

Bronius Krivickas

Dovydas prieš Galijotą

Šarvo žvynas ant manęs nešvyti
Ir nekabo kardas prie juosmens.
Mano rankoj tik lazda piemens
Ir svaidyklė akmenim svaidyti.

Kalnuose palikęs savo bandą,
Į stovyklą karo ateinu,
Nes tenai, ganyklose kalnų,
Aš girdėjau tą gėdingą gandą,

Kad visoj tautoj jau nér kas gina
Vardą vieno iš visų dievų,
Kurs, sukūręs mus kvapu savu,
Šviest mum siuncia saulę ir sietyną.

Iš gėdos jutau, lyg liestų veidus
Geležis, įkaitus raudonai:
Tik dėl Jo širdis taip mirtinai
Tegalėjo būti įsižeidus.

Ir todėl štai prieš tave aš stosiuos!
Nors žinau: ranka man per silpna...
Bet lyg žaibo žvilganti liepsna
Dega pyktis sielos įžeistosios!

Miesto mūrus persmeigti įstengia
Tavo rankoj geležis baisi.
Tu į kalną panašus esi,
Kurį žvynas metalinis dengia.

Bet kaip baisią tu turėtum galią,
Nepabūgsiu jos aš niekados,
Nes vis viena mirčiau iš gėdos,
Jeigu lenkčiau Jo šmeižikui kelią.

O Jehova, stiprink ranką kario,
Kurs galingas vien Tavu vardu!
Pulki, priešė, ietim ir kardų,
Denkis skydu, tartum vartais vario!

Ir išdidęs milžinas pakilo,
Saulėj šarvais žerdamas ugnis.
Ir stambus it skydas smilkinys
Nuo svaidyklės vieno smūgio skilo.

Laukinių rožių šlamesys

Laukinių rožių šlamesys
Pabudino mane iš miego.
Virpėjo aukso debesis
Ties amžina viršūne sniego.

Laukinių rožių vainiku
Aš savo galvą padabinęs,
Kopiau aukštyn staigiu taku,
Kur virpa debesis auksinis.

Ir degė rožės raudonai,
Kai pasiekiau viršūnę kalno,
Ir kloniuos miestai milžinai
Atrodė kaip žaislai ant delno.

Kristalai ant aštrių klinčių
Žėrėjo tartum lobių skrynia.
Lengvai plazdėjo ant pečių
Man skraistė debesies auksinė.

Jutau: nuo rožių dygulių
Kakta iš lėto kraujas teka.
Ir pažvelgiau žvilgsniu tyliu
Į savo nueitąjį taką:

Ten nuo pat kalno apačios,
Kur aukštin mano kelias kėlės,
Lig pat viršūnės išdidžios
Snieguos žėrėjo kraujo gėlės.

1946

Rudenio lygumose

Sėdėjau vieną kartą lygumoj tarp žibančių ražienų,
Tirštai apkibusių voratinkliais baltais.
Po aukštu rudenio dangum jaučiau be galo vienas.
Mačiau, kaip gervės išskrenda lėtai mojuodamos sparnais.

Miškai aplink, tartum bronzinės salos,
Spindėjo tolumoj pro mėlynus ūkus,
O saulė, vakarop palinkus ir nubalus,
Nužėrė auksu mirstančius laukus.

Tyla liūdna. Tyla gili be galo.
Tyla bekraštė rudenio rimties.
Ir jos alsavimas, toks šaltas kaip metalas,
Į mane dvelkė nuojauta mirties.

Tan nujautiman grimzdamas, iš lėto
Aš paskendau svajonėj ir sapne
Ir, rodos, pamačiau gracingą siluetą
Tuščiais laukais ateinant į mane.

Auksinių lapų spindinti karūna
Ant jo karališkos galvos,
Ir purpurinė skraistė dengia liekną kūną,
O smilkiny žėruoja spindesys šarmos.

– Kas tu esi? – paklausiau sužavėtas
Jo veido ir jo skraistės skaistumu.
– Esu Ruduo. Auksinis ir saulėtas.
Esu karalius šitų lygumų.

Aš įsakiau miškams margai pražysti,
Paliejau žemėn daug skaidrių dažų.
Todėl šiandieną mano karalystėj
Taip liūdna ir gražu.

Beržai nusvirusiom šakom, tartum ugnies fontanai
Sustingę, šviečia vidury laukų.
Ir lapai krisdami, tartum margi drugiai, plevena
Ir kilimus nuaudžia ant takų.

Lengvi ūkai, akiratį aptraukę,
Dūluoja tolumoj kaip melsvas ilgesys,
Ir vienišą rudens keleivį traukia
Pakilt ir eit jau į kitas šalis.

O taip! Aš išpuošiau laukus šitai didžiulei šventei,
Nes laikas baigias man.
Vos keletas dienų beliko čia gyventi,
Paskui ir purpuras, ir auksas kris purvan.

Bet stoviu išdidus aš prieš likimą
Ir paskutinius mirksnius puošu kuo galiu:
Geriu akim liepsnojančių spalvų žaidimą,
Belaukdamas žiemos ateinant šiauriniu keliu.

Ir jis nuėjo eisena ritminga
Per auksu žibančius laukus, tačiau,
Betolstant skraistei jo spalvingai,
Aš ilgai ir liūdnai mąščiau.

Man rodės, iš kraštų šiaurinių
Ateina šiton lygumon Žiema,
Paviršium ežerų stiklinių,
Kaip krištolo grindim, gracingai šokdama.

Ir plakasi plačiai jos skraistės sidabrinės,
Kai lekia ji žingsniu ir lengvu, ir grakščiu,
Ir švaistos snaigės, ir žėruoja ynys
Ant jos blakstienų ir plaukų šviesių.

O paskui ją – su kvepiančiais vainikais
Pavasarij ateinantį jaučiu.
Girdžiu, kaip šlama naktimis kvapioj žolėj jo žingsniai tykūs,
Kaip skamba paukščių džiaugsmas iš miškų plačių.

Vėliau matau aš Vasaros grįžimą:
Apsiaučia žemę virpantys kaitros sparnai.
Laukuos prasideda tykus brendimas.
Miškuos išsirpsta uogos kruvinai.

O Vasara, stebėdama gamtos nokimą,
Sutingus ilsis laukuose, brunetė ir nuoga,
Tačiau, kai girių riešutai ir sodų vaisiai kristi ima,
Jinai pasikelia staiga

Ir, tardama sudie, liūdnei ranka pamoja
Ir traukia į pietus tolyn,
Nes blizga Rudenio dažai jau šiaurės tolumoje,
Nes dieviškas Ruduo keliauja mūs šalin.

Ir taip jie visados praeina,
Viens kitą vydami.
Ir žėri sniegas. Skamba paukščių dainos.
Ir dūžta vaisiai, žemėn krisdami.

Be galo, be pradžios jų kelias,
Jų eiseną čia amžina.
O mano metai praskamba pro šalį
Taip greitai, kaip viena diena.

Ir, rodos, lapų vystančių kritimą
Nedaugel kartų dar mačiau,
O smilkiniai šarmot jau ima
Ir akys žvelgt rūščiau.

Todėl, kada brunetė Vasara man moja
Ar kai pavasarinis griausmas skamba už kalnų,
Aš laukiu Rudenio dažų sublizgant lygumoje,
Ilgiausio jo dienų liūdny,

Nes man Ruduo yra kaip tikras brolis,
Nes laukiam mes likimo to paties
Ir lapų auksu, putinų karoliais
Puošiame dienas, netekusias vilties.

– – – Tos dienos slenka priešmirtinės, gražios,
Be vėjo plaukia raganų plaukai.
Ir, žvelgdamas aplink, degu ekstazėj,
Kaip dega saulėj gelstantys miškai.

1945 II 21

Rudens melodija

Ruduo dūduot ir trimituot kas rytą
Pradėjo lūpom viesulų.
Ūkimą gūdų jo didingų dūdų
Ir riksmą trykiančių trimitų
Jau šaukia šakos ąžuolų žilų.

– Žiūrėk! Regėk! Jau laikas paskutinis! –
Taip rėkia vėtra grodama:
– Jau žemėn purto savo didį turtą
Ruduo rudai raudonas ir auksinis...
Atūš, atūš tuoj iš žiemų žiema!..

Širdis jautri! Ją atdaryk! Jon rinki
Tu turtą rudenio kerų.
O giriom raudant, ir tą skaudžią skriaudą,
Ir kraują brolių kritusių atminki,
Ir sielvartą švelniųjų seserų...

Ir tvirtas būk! Vėl vieną žiemą žiaurią
Dievų valia tu pereit privalai!
Pro plieno speigą, mirčiai aplink laigant,
Turėsi nešti tu tą skaudžią taure,
Kai skeldės stambūs, rambūs ąžuolai.

1949

Vieną vasarą

Vieną vasarą aš gyvenau tarp girių.
Liūdną dainą ošė man šilai,
Ir nuo tolimo pasaulio mane skyrė
Melancholiški ir platūs ežerai.

Irėjau kasdien į vandenių pakrantę,
Ir aštrių žvilgsniu žiūrėjau tolumon,
Ir mačiau: ten baltos burės skrenda,
Ir šaukiau jas savo vienumon.

Kol galop manan krantan atbėgo
Laivas, Ŗokdamas grakŖčiai vilnim.
Ŗuoliu slystančiu iŖtaŖkęs putų sniegą,
Jis siūbuodamas sustojo ties manim.

IŖkopei krantan. Ir tavo rūbą vėjas
Sūpavo kaip burę. PanaŖi buvai
Į tą laivą, kuris, vilnim atskriejęs,
Prie krantinės sūpavos lengvai.

Vandenų krante graŖiai mum slinko dienos.
Tu buvai Ŗvelni, gera vieŖnia.
Dryko gintaro sakai puŖų kamienais,
Smilkdami po saulės degančia ugnia.

Mes klajodavom dažnai po miŖką seną.
AŖ tau rodžiau stirnas, skriejančias vikriai,
Ir kalbėjau: Tai samanės taip Ŗvelniai dūzgena,
O tai Ŗviečia Ŗvento Jono Ŗiburiai.

Ir, norėdamas tave nustebinti, aŖ atvėriau
Svaigią gelmę savo vienumos
Ir parodžiau, kaip skaidriai ji Ŗėri,
Lyg Ŗvaigždėtasai dangus Ŗimos.

Ir sakiau tau apie kelią kietą,
Mano eitą vidury nakties,
Apie kovą, kruvinoj kančioj laimėtą,
Po tuŖčiu dangum liepsnojančios minties.

Bet iš aukŖto ŖodŖiai vėl pailsę
Leidos, aido neatradę tavyje.
Supratau: tu Ŗito niekad nepamilsi,
Tu ne ta esi, ne ta, deja!

Tai netyčia tu buvai atklydus
Lig Ŗios vieniŖos ir tolimos Ŗalies.
Tai apgavo tavo lūpų midus
Ir Ŗvelni liepsna juodos akių anglies.

Telkės pauŖščiai, laukdami rugsėjo.
Jie kalbėjo lėkti link pietų.
Paskutinįkart tave lydėjau
Mėlynojo eŖero krantu.

Vėsuma iš Ŗiaurės jau alsavo
Ir pripildė Ŗirdis mum tylas,
O vilnis pakrantėje skalavo
Perlamutro geldeles dailias.

Įkopei laivan. Ir jis nuskriejo.
Greitai nyko takas ant vandens.
O šilus ir ežerus užliejo
Melsvos ūkanos ankstyvojo rudens.

O vorai ruduojančias rugienas
Apipylė žvilgančiais šilkais.
Susimąstęs vaikštinėjau vienas
Lapų auksu nužertais takais.

Ir, lyg dyglį raudonosios rožės
Pamažu kraujuojančioj širdy,
Aš tą skaudų atminimo grožį
Vis nešiojau savo atminty,

Kol jį kartą išpuoštą ir tyrą
Nunešiau ant kranto to paties.
Įmečiau gelmėn. Ir jis paniro.
Ir taip lengva tapo ant širdies.

1946

Žiaurusis Dievas

Tėvų tėvai pavėsy ąžuolynų
Kūreno Tau ugnis šventas.
Perkūnu ir Pikuoliu jie Tave vadino.
Aukas Tau nešė. Siuntė Tau maldas.

Sutrupo aukurai. Ir išsisklaidė dūmai.
Užgeso amžinai šventos ugnies liepsna.
Tik man širdis pirmykščio pamaldumo,
Tartum senieji amžiai, kupina.

Bet prieš mane užaugai toks didingas,
Kad aš Tavoį didybėj paklydau,
Ir nežinau, kokia malda Tau tinka
Nei kokią auką reikia nešti Tau.

Tiktai, kai priešą piktąjį nukauju,
Į priekį puldamas, kovos ugnį,
Aš Tau jo karštą kraują atnašauju
Tartum senovinis dievų žynys.

Ir kai man akys lyg dvi ugnys žiba,
Skausmingai degdamos nuo neramios minties,
Ir žvilgsnis atkaklus kaskart prieina ribą,
Nesiekęs erdvėje žvaigždynų paslapties,

Kai įtampoj dar vienas žingsnis žengtas
Grasina sielai sutema rūščia
Ir, rodos, smilkinin, lyg peilis lenktas,
Įsismeigia aštri delčia.

Ir, rodos, žvaigždės ant kaktos liepsnoja
Savosios paslapties ugnim žiauria, –
Aš Tau šią kančią degančią aukoju
Ir artinuos Tavin per ją.

Mane šauki. Ir tan balsan sruvena
Gyvybės vilnys gyslose šiose,
Ir tartum žiedas ten atsilukštėna
Ir švinta nuostabi dvasia.

Bet puola speigas. Siaubia vėtros grasios.
Daiktai neįautrūs sužeidžia žiauriai.
Ir jūliai užlieja aušrą dvasios
Sukilę tamsūs kraujo sūkuriai.

Nei keikiu aš Tavęs, nei gailėsčio maldauju:
Žinau, žiaurus Tu būsi amžinai,
Nes, rodos man, Tavo krūtinėj kaujas
Du priešingi ir didūs milžinai.

Lyg lašas vėtroj jūrų bekraštybėj
Aš virpu mūšiuos jų didžiuos
Ir kaujuosi prieš nebūties tamsybę
Ir į Gigantą Šviesųjį veržiuos.

Neliečia kraujas iš žaizdų sravėti.
Kovoj palūžta smogianti ranka. –
Taip visada už pergalę mokėti
Turiu aš kraujo ir kančios auka.

Per šitą auką, nuoširdžią ir tyrą,
Ateis man atpirkimo valanda,
Ir tamsumos gelmė, kur sieloj tvyro,
Užgis iš lėto lyg pikta žaizda.

Užplūs mane Tavo šviesos malonė
Ir, tartum žiedas spindulių tvane,
Žėrėsiu žemės žydinčiuose kloniuos,
Kol nebūtis nukaus mane.

1946–1948

Žiema

Žvilgėdama papuošalais iš stiklo ir kristalo,
Skambiom sidabro korpėm čiuoždama,
Graži kaip pasaka ir kaip mirtis nubalus,
Atėjo mūs šalin žiema.

Tartum bekrastes kapines, laukus apmirusius
Sukaustė milžiniška ir balta tyła.
Tik girdis duslūs šūviai giriose:
Tai pokši medžiai, nuo speigų skylą.

O miško žvėrys kailiais apšarmotais
Ir apšerkšnijusiais ragais
Klajoja po tuščius ir baltus girios plotus,
Kol juos nukauna badas ir speigai.

Žiema yra žiauri. Ir josios šaltas grožis,
Po stingstančiąja saule nuostabiai spindįs,
Žėruoja deimantais ir pasakiškom rožėm
Tenai, kur viešpatauja speigas ir mirtis.

Žiema, ir man įrėmusi rankas krūtinėn
Ir dvelkdama aštriu kvapu veidan,
Sukaustyti manusius sąnarius grasina,
O kraują karštąjį sušaldyti ledan

Ir, lyg baltaisiais šermuonėlių kailiais,
Puriu švelniu sniegu mane apklot,
Ir mano kapą nuostabiai išdailint,
Kad būtų gera ir ramu miegot.

Bet plaka man širdis stipriu vienodu pulsū
Ir gyslom plaukia srovės šilumos,
Ir, rodos man, tikrai aš dar nepulsiu
Po grasančia ranka žiaurios žiemos.

Tik jei staiga, likimo burtui puolus,
Nuo kulkos tektų krist baltoį pusny,
Ateik, žiema, prie mano šalto guolio
Ir būki man švelni:

Užkalk mane į melsvo ledo karstą,
Susupus nuostabaus baltumo audiniais,
O melsvą karstą šaltis teapžarsto
Žėruojančiojo šerkšno garbiniais.

Gulėdamas švelniam melsvų ledų pavėsy,
Geroj ir amžinoj tyloj mirties,
Aš grožį nuostabios žiemos mylėt mokėsiu,
Pražydušį šešėly nebūties.

Nes kai širdin tartum atšipę ietys
Susimigdavo žiaurios kančios dygliai,
Aš įpratau su ilgesiu žiūrėti
Mirties bedugnėn, kur tyliai

Gracingos fėjos patalą man kloja
Sidabro ūko ir sapnų skaisčių
Ir, kad užmigčiau amžiams, pabučiuoja
šaltųjų lūpų bučiniu saldžiu.

Todėl dabar, kada žiema įnirtus
Pasaulį siaučia su mirtim abi,
Galiu aš smūgius jų iškęst tiesus ir tvirtas,
Galiu švelniai užmigt puošniam žiemos glėby.

1946

Mes esame kalnai

Mes esame kalnai. Mes esame aukštieji kalnai. Mūsų viršūnės kaip aštrūs bokštai baltuoja virš debesų, kurie laižo mūsų šlaitus ir glausdamiesi prie uolų šliaužia mūsų papėdėmis.

Mes esame kalnai. Mes esame nykieji kalnai. Keleivių žingsniai mūsų nepasiekia. Vasarų džiaugsmas iki mūsų neatplaukia. Žalieji miškai mirė mūsų snieguose. Sravūs upeliai sustingo į ledą, ir jų sidabrinis skambėjimas virto tyla.

Mes esame kalnai. Mes esame vienišieji kalnai. Mes negalim susisiekti savo viršūnėmis, nes mus skiria tamsios bedugnės ir šalta vienuma.

Mes esame kalnai. Dieną ties mūsų viršūnėmis kaip ugninė aureolė spindi saulė, kurios niekada netemdo debesys. Naktį žėri didelės žvaigždės kaip sunkūs brangakmeniai mūsų karūnose.

Mes esame kalnai. Mes esame tvirtieji kalnai. Mus plėšo pačios didžiausios žemės vėtros. Mūsų krūtinės stovi nuogos prieš jas ir nėra pasaulyje daiktų, kurie pasiektų mus nuo jų uždengti.

Mes esame kalnai. Mes esame aukštieji, nykieji, vienišieji, tvirtieji kalnai.

[1943]

Rudens gitara

Mačiau pro langą žalią šilko skarą.
Mirgėjo ji, jau auksu atausta.
Girdėjau grojant gonkose gitarą,
Raudėjo grojo, oi! gitara ta...

Ji suokė skundą, kad taip greitai runda
Rudens rimty rymodami šilai.
O skausmas bunda, o skaudžiai sujunda
Ir dunda didūs viesulai...

Dejavo žiedo žūvančio ružavo,
Dejavo javo nokstančio mirties.
Dejone savo taip stygas užgavo
Rudens palangėj mąstančios širdies.

Ir aš žiūrėjau į tą žalią skarą,
Kaip mirga saulėj, auksu atausta,
Ir vis girdėjau gonkose gitarą,
Vaitojo grojo, oi! gitara ta...

1948

Pralaimėjimas

Renkas puoton alkani vilkai
Ir iš džiaugsmo staugia jų pulkai.

Suka ratą krankdami varnai.
Miega kritę broliai milžinai.

Jau nėra laimėjimo vilties,
Tiktai geismas kautis lig mirties.

Saulė leidžias. Pluoštai jos liepsnos
Plazda dar ant žemės kruvinos.

Bet kai šaltos žvaigždės sužėrės,
Jau mūs rankose ginklai tylės.

1946

Nauja pilis

Aplink raistai. Aplink bedugniai liūnai.
Ištvinę, drumzlini ir purvini.
Ir medžiai milžinai sukritę pūna
Jų dvokiančiam nuodingam vandeny.

Tik kupstai ir kelmai, vešliai sužėlę,
Siūbuojas viršum pūvančio vandens.
O anta jų bujoja Pykčio Gėlės.
Nuodingas ir saldus jų kvapas *décadence*.

Sunkiam kely iš nuovargio parpuolu,
Bet vėl pasikeliu ir vėl einu,
Kur tolumoj matyt pirmykštės uolos,
Bekyšančios iš purvinųjų vandenų.

Aš anta jų statysiu naują pilį
Iš tvirto ir iš žėrinčio akmens.
Jos drąsūs bokštai, į erdves iškilę,
Spindės. Ir vėliavos ant jų plazdens.

Ir švies tolumoje kolonos baltos,
Parėmę arkas apvalias.
Ir statulos, iš marmuro iškaltos,
Pagražins aukštas skambančias sales.

Paliepsiu, kad sargai lig galo atdarytų
Vartus, apkaltus plienu ir variu,
Ir pūstų bokštuose šaukliai skambius trimitus,
Kol susirinks pulkai jaunų karių.

Išgrįsim mes tada plieniniais savo skydais
Klampius ir purvinus takus,
Kad grįžtų didvyrių dvasia, naujai pražyodus,
Į mūsų sunkiai merdinčius laikus.

Atspėsime mes paslaptį senovės mitų.
Kur snaudžia marmuro šaltajam akmeny,
Kad praeities herojai vėl tarp mūs atgytų,
Galybės ir harmonijos pilni.

Nukris nuo mūsų kūnų sudėvėta
Suplėkusiųjų šimtmečių danga,
Kad vėl iš sąnarių nuogų spindėtų
Pirmykštis grožis, džiaugsmas ir jėga.

Mus perplūs vėl šviesos ir žemės galios.
Mes būsim vėl malonėj jų dievų.
Ir eisim vėl džiugiai per žemę žalią
Su žolynų vainikais ant galvų.

Ir girsim jos laukus, žmogaus našiai paliestus,
Jos aukštus kalnus, ežerus melsvus,
Jos žėrinčius ir pasakiškus miestus
Ir gilią jūrą raižančius laivus.

Mes gersime iš jos gaivinančių šaltinių,
O anta aikščių, saulės nušviestų,
Senovės papročiu vėl rungsimės rungtynej,
Kad tarptų galios sąnarių tvirtų.

Darnusis kūnas bus kilnių pastangų,
O siela aukšto geismo kupina,
Nes veržias visados aukštyn į dangų
Iš šitos žemės mintanti liepsna.

Tat, plieno lanką į erdves iškėlę,
Įtempimu valingu ir didžiu
Savos minties išaštrintąją strėlę
Nušviesim lig aukščiausiųjų žvaigždžių.

Į širdį laukiančią, ilgesyje atvertą,
Nupuls iš aukšto Jo didi žinia.
Pajusim sielą, nuostabiai apžertą
Tiesa ir Meile ugnine.

Rankas ištiesini darbui ir kūrybai
Ir mostams mūšių kruvinų:
Tegu skaidriai ugnis Dievybės žiba
Viršum aptemusių žmogaus dienų.

Kiekvieną rytą suliepsnos iš naujo
Ta atpirkimo prakilni kova,
Į žemę gersis prakaitas ir kraujas,
Ir josios veidas šviesis palengva.

O dienei gęstant, kai, lyg diskas vario,
Lėtai vakarė saulė nusileis,
Šalin padėję sunkų ginklų kario,
Nurimę po žvaigždžių skliautais tyliais,

Į giliają bedugnę šalto Hado
Žiūrėsime žvilgsniu giedriu ir ramiu,
Kur krenta gyvasties srovė kaskadom
Iš niekad neišsenkančių versmių.

Ir vieną kartą ten nupulsim tykiai,
Ir siela neraudos savos skirties,
Nes būsim savo pareigą atlikę
Ir sau pasiekę ribą pilnaties.

1945–1948

Šėtono monologai

Viešpatie, valdytojau šviesių pasaulių,
Kurs rankose laikai žvaigždes ir milijonus saulių,
Kuriam pagarbinti visa Būtis
Žėruoja lyg skaidrioji krištolo mintis,

Aš, nutrenktas gelmėn Tavo rūstaus lėmimo
Ir pažymėtas amžiams Tavo pasmerkimo,
Rymodamas ties chaoso klaikiom gelmėm,
Pagarbinsiu Tave tamsiom giesmėm:

1

Kai mes, iš keršto prieš Tave sukilę,
Užgrobt norėjom sosto pilį,
Karius manusius ir mane
Tu nutrėmei baisia žaibų ugnia.

Ir mes susispietėm į milžinišką ratą,
Ir lyg audra, supurtanti Visatą,
Į gelmę puolėm pro erdves dausų,
Ir tiško tūkstančiai Tavų šviesų,

Ir tamsūs rutuliai sunkių planetų
Išėjo iš kelių, jiems Tavo nužymėtų,
Ir gniužo dauždamies juodi jų kevalai,
Ir siautėjo erdvėj sumišę gaivalai,

Ir žvaigždės milžinai pasviro iš orbitų
Ir su mumis kartu į gelmę krito,
Tamsioj erdvėj liepsnodamos ilgai
Tartum negęstantys žaibai.

Lydėjo mus puolimo piktas džiaugsmas,
Skambėjo erdvėse kerštingas mūsų šauksmas,
Liepsnojo mūsų neapykanta didi
Ir geismas Tavo Būtį sužlugdyt.

2

Taip lyg baises grasinantis verpetas
Erdvėm mes kritom milijonus metų,
Kol pasiekėm klaikias niaurias sritis,
Kur siaučia chaosas ir nebūtis.

Ir sveikinom kaip savąją tėvynę
Mes liūdną gelmę chaoso pirminio,
Ir jutom, kaip niauriam jo gaivale
Atgyja mūsų palaužta valia.

Stipriai sujudo versmės mano galių,
Ir aš Tave, šviesių erdvių karalių,
Vėl iššaukiau grumtynių amžinų,
Atminęs kerštą iš anų dienų.

Nudryko tamsios mano galios gijos
Lig pat gelmių Tamosios viešpatijos,
Lig pat žvaigždynų, žėrinčiai skaisčių,
Lig pat ugnynų saulių išdidžių.

Mes – du galiūnai, viešpačiai pasaulių:
Tamos–mirties, šviesos–būties ir saulių.
Mes amžinieji priešai du,
Dviejų per amžius nesutaikomų pradų,

Gigantiškoj grumtynėj susikibę,
Sukūrėm vyksmą nuostabios didybės.
Ties šituo vyksmu lemtim rūščia
Suspindo tragiška būties kančia.

3

Ir tą, kuriam sukūrei žemės rojų,
Kuriam Tu kibirkštį minties padovanojai,
Apraizgė jį mana pikta gija,
Ir mūsų amžinos kovos sukuryje

Jį drasko jėgos priešingos įnirtę,
Jis kaujasi prieš tamsą ir prieš mirtį,
Jo siejoj virpa įtampa skaudžia
Didi ir tragiška būties kančia.

Kančioj išauga jam titano galios,
Kančioj jisai į didį žygį kelias,
Švytėdamas liepsna kūrybinės minties,
Ieškot kelių naujos kilnios buities:

Nutiesti tiltą per tamos gelmynus,
Kur mano galios amžių vyksman pinas,
Ir iš savo buities liūdnos
Pasiiekti šalį amžinos darnos.

Bet spindulį jo žmogiškos didybės,
Kursai ties mano chaosu sužibęs,
Aš vis supu šešėliais nebūties
Ir gesinu alsavimu nakties.

4

Grumtynės mūsų tęsiasi lig šiolei,
Ir dreba laiko ir erdvynų toliai,
Ir mūsų galios siaučia kaip audra, –
Tik galutinės persvaros nėra.

Bet aš tikiu: užges šios Tavo ugnys,
Nes niaurios mano tamsumos bedugnės
Jų spindulius ir šilumą praris,
Ir juodos saulės į gelmes nukris.

Tamsiųjų mano burtų apžavėta,
Pasvirs manin Tava Būtis žvaigždėta,
Ir iš Tavos vergovės jos pradus
Išlaisvinsiu, kai ji manoj gelmėj suduš.

Suplyš į gabalus žydroji Tavo skraistė,
Ir Tu patsai, tartum baisi pašvaistė,
Po pralaimėtos amžinos kovos
Ir sudaužytos buveinės savos

Manan glėbin nupulsi nugalėtas,
Ir keršto džiaugsmas didis, negirdėtas,
Ir himnas pergalės ir šlovės, ir garbės
Visam plačiam pasauly man skambės.

Ir liksiu aš vienintelis karalius.
Manoj globoj nurims skaudžiai sujudę galios.
Apsups pasaulį tamsuma akla
Ir, lyg didžiulis vortinklis, tyla.

1946

Jo atsakymo žodis

I

Dvasia tamsioji nebūties gūdžios!
Jaučiu, lyg tu nuo amžinos pradžios
Man atkakliai grūmotum pasislėpus,
Šešėlių virpančiu tinklu aprėpus
Manas skaidrias ir žėrinčias erdves.
Bet Aš žinau: nėra tavęs.
Tu – nebūtis. Kaip būti tu gali?
Taip, kaip šešėlių tamsuma gili
Yra tik nebuvimas spindulių,
Taip einantis iš prarajų gilių
Tasai gūdus dvelkimas nebūties, –
Tai nebuvimas tik Manęs Paties,
Tik Mano mosto kuriančio silpimas,
Tik Mano kurto pražūtin svirimas,
Tik išblėsimas Mano spindulių,
Tik iškrypimas iš Manų kelių,
Tiktai Manos Būties neatbaigimas,
Tiktai Savęs Paties nepakakimas,

Kurs laiko toliuose be pabaigos
Bus nugalėtas kuriančios jėgos.

2

Kai iš šaltinių Mano amžinų
Paplūdę galios neramiu tvanu
Formuot ir kurti ėmėsi karštai,
Tu lyg nuo žaibo į gelmes kritai.

Ir nors dar gaudžia grumzdesiai pikti,
Tu vis gilyn į prarajas krenti,
Tu vis labyn šviesų tvane blykšti,
Ir pergalėj pasauliai sukurti,
Erdvių ir laiko toliuos nusidriekę,
Visas gelmes ir aukštybes jau siekia.

Ir jie visi yra Būtis Mana,
Ir jie visi tiktai Mana liepsna,
Ir jie visi tik Manimi gyvena:
Nuo spindulio, kurs prieblandoj plevena,
Nuo atomo lig milžinių žvaigždžių
Ir lig būtybių nuostabių, skaisčių,
Kurios, Mana mintim apdovanotos,
Vienokia forma ant žvaigždės liepsnotos,
O ant planetos forma vėl kitokia
Buvimą tęsia ir jo prasmę vokia.

Ir visa tai sustingime nerymo,
Nes nebaigta dar valanda kūrimo,
Nes tebegaudžia atkakli kova:
Seni pasauliai keičias palengva
Ar laikui bėgant visiškai suyra
Ir vėl nauju pavidalu išnyra,
Kaskart skaidriau, skaisčiau bedegdami,
Kaskart tikriau Mane apreikšdami.

Ir taip be perstojo, be paliovos
Per amžius tęsis vyksmas šios kovos,
Kol nebuvimo prarajų tamsių
Ir jo pikty, kerštingų grumzdesių
Neliks Būties Manosios gelmėse,
Ir ji visa tiktai Mana dvasia,
Ir ji visa tiktai Mana liepsna
Žerės alsuos skaisti ir amžina.

Šiame didžiam kūrybiniam vyksme
Planeta tolima – tamsia Žeme
Iš amžiaus amžiuon driekias grandine
Žmonių gentis, lyg pro ūkus Mane
Nujaučianti blankiuoju savo protu,
Nušviest jų buičiai Mano dovanotu.

Taip, kaip žvaigždėms Aš nustačiau takus,
Kuriais jos skrieja per visus laikus,
Taip nubrėžti yra ir jiems keliai,
Kuriais pirmyn jie turi žengt tiksliai.

Kai klystkeliais nukrypt jie kartais nori,
Manųjų dėsnių baudžiantįjį svorį
Patirti turi savo prigimtim,
Kad vėl į dermę grįžtų su Manim,
Kad vėl su Mano Būtimi šviesia
Laikytų ryšį kūnu ir dvasia,
Nes jie yra tik Visumos dalelė
Ir tik iš Jos tegali semt sau galią.

Būties kūrimo neramiam vyksme,
Jos formų nuolatiniam kitime,
Gelmyne Savo laiko amžinam
Prasmingai skyriau Aš jų kiekvienam
Tiktai ribotą laikinąjį kelią,
Kovos ir bandymų rūsčiųjų dalią,
Kad jie per amžius iš kartos į kartą,
Nauja jėga atgimdami kas kartą,
Vis veiktų, siektų, grumtųs ir laimėtų
Ir vis didesnėn pilnatin artėtų.

Už tai jie turi su dėkingumu
Priimti dalią skausmo ir džiaugsmų,
Įžvelgt jos prasmę dievišką ir gilią
Ir, savo kuklią dabartį pamilę
Ir ateities šviesios gražesnę viltį,
Širdies liepsna skaisčiai Manęspi kilti.

Kai jie bus ugnys, vien Manim degą,
Kai Mano meilės ir tiesos jėga
Žėrės juose tartum gryniausiuos induos
Skaisčia šventumo palaima suspindus,
Jie savo laimę tikrąją supras
Ir vėl prarastą rojų žemėj ras.

Kol Būtyje tamsos šešėliai slepiasi,
 Tol Aš nesu su Ja visai sutapęs
 Ir tol Savy nepakaktį jaučiu.
 Todėl buvimo kibirkščių skaisčių
 Aš vis apstyn, vis gausingyn skleidžiu,
 Jas vis skaidryn savu kvapu pučiu.

Taip silpsta vaidas sutemų niaurių,
 Taip, kurdams Būtį, Aš Save kuriu.

Kai begalybių ruimuose visuos
 Vien nemari Mana dvasia alsuos,
 Būtis vien tai bus, kas ir Aš esu.
 Taip po pastangų amžių ištisų
 Ateis vienybė Man su Ja pilna,
 Ateis rimties ir pakakties diena.

Ir džiūgaus, gaus triumfu amžių varpas,
 Kad baigtas jau didaus kūrimo tarpas,
 Kad viską apsiaubė didi Vienybė,
 Ribas sutirpdė dieviška Beribė,
 Kad nebėra skaudaus bėgimo laiko
 Nei amžiais žingsnį varžiusiojo saiko,
 Kad viską juosia džiaugsmas ir darna,
 Kad viską glėbia Meilė amžina,
 Ir nebėra verpetuos Jos ugnies
 Jau atskiros nei nykstančios vilnies.

1951

Niekad, niekados

Žuvusiam broliui

Buvo saulė netoli laidos.
 Jam šešėliai švelnūs ant kaktos.
 Paspaudimas rankos jo tvirtos.
 Ir toks liūdnas balsas nuojautos:
 Niekad, niekados
 Jis daugiau tau rankos nepaduos.

Išsipildė mano mintys tos...

Vidury dienos tokios skaisčios, baltos,
 Vidury nakties tartum derva juodos,
 Garioj prie laužų liepsnos aukštos
 Man visur vaidenas visados:

Buvo saulė netoli laidos
Ir šešėliai anta jo kaktos...

Jau nuo tos skausmingos valandos
Ligi galo motina raudos
Ir kasdien skaudžias maldas kartos,
Kad negrįžo iš kautynės tos,
Kad ištryško kraujas ant kaktos,
Kad iš rankos barbaro piktos
Ten ant gatvės dulkinos karštos
Krito akmenys ant karžygio lavono.

Duodu žodį priesaikos šventos
Neatleisti priešui niekados,
Kol širdis man plakti nenustos.

Niekad, niekados...

Mano lūpose nėra maldos,
Mano sielvarte nėra raudos.
Ak, tik skausmas amžinos skriaudos,
Kad prie durų nebūties šaltos
Amžinai mes esam išsiskybę.

1947

Tadas Nenuklausė – liaudies priešas

N. dirbtuvėj pats tyliausias
Buvo Tadas Nenuklausė.

Dirbo darbą vis užgulęs
Toks suvargęs, toks vientulis.

Dirbt ne ką jis sugebėjo,
Tik lentas obliuot mokėjo.

Su draugais veik nekalbėjo,
Nes bent kiek neprigirdėjo.

Užtat juokdariai vaikinai
Nenuklausė jį vadino.

Kartais net juokavo tūlas,
Kad jam dingęs vienas šulas.

Bet jisai dėl to nepyko,
Tik obliavo sau iš tyko.

Taip ramiai jam dienos ėjo,
Kol kažkas jį pastebėjo,

Kol jis buvo nužiūrėtas
Kaip žmogus klusnus ir lėtas.

Ir štai pakvietė mūs Tada
Pas enkavedistų vadą.

Pakviestajam dreba kūnas:
Čia jau bus koks nors perkūnas!

Bet ką veiks? Nueina Tadas.
Pasitinka jį pats vadas

Solovuško Timofiejus,
Liaudies baubas pagarsėjęs,

Iš Maskvos komandiruotas,
Visas baisiai medaliuotas.

Ima Tada klausinėti,
Kas dirbtuvėje girdėti,

Ką ten liaudies priešai veikia,
Galbūt partiją jie keikia,

Kam tenai iš darbininkų
Rusiška valdžia netinka.

Tadas teisintis mėgina,
Kad jis nieko čia nežino,

Kad jis nieko nenuklausęs,
Nes esą jam silpnos ausys,

Kad jis nieko nesupranta,
Tik uoliai obliuoja lentą,

Žiūri tik uždirbti duoną,
Išmaitinti vaikus ir žmoną.

Nemanyk, kad aš toks glušas! –
Ima šaukti įdūkęs rusas:

Viskas aiškiai čia matyti:
Tu nenori man sakyti!

Tu nenori, kvailas jauti,
Tėvui Stalinui tarnauti!

Tadas dreba, Tadas bąla,
Lyg nujausdamas sau galą,

Ir vėl teisintis mėgina,
Kad jis nieko čia nežino.

Solovuško ima siusti,
Ima net iš pykčio dusti,

Ima Tadaį baisiai plūsti,
Tadaį laužyti ir mušti.

Solovuško spiegia, gieda,
Perlai jam nuo lūpų rieda:

– Svoloč! Sukinsyn! Sobaka! ...! ...! ...!
Ir vis Tadaį muša, plaka...

Atsipūsti kiek sustoja,
Atsikvėpęs ir vėl tvoja.

Vargšas Tadas net sutino,
Bet nežino ir nežino...

Tačiau baigės jėgos ruso,
Jis bemušdamas užduso.

Mato, kad iš Nenusiklausės
Šiandien nieko neišgausiąs.

Tada paima jis blanką,
Bruka Tadaui jį į ranką,

Nori parašą išgauti,
Kad tas pažada tarnauti.

Veltui bruka draugas vadas,
Nesutinka, ginas Tadas:

Niekur kištis aš nenoriu...
Galbūt rasis savanorių?..

Jei nenori, gyvas pūsi!
Tadaį jmeta į rūšį.

Sėdi rūsy vargšas Tadas,
O enkavedistų vadas

Pas save kasdien jį šaukia
Ir tą pačią giesmę traukia.

Vieną kartą, antrą, trečią...
Ir kaskart į kailį krečia.

Sunkiai dirba pareigūnas,
Sunkiai kenčia Tado kūnas:

Gelia kaulai, maunas kailis...
Iš skausmų beveik jau gailis

Mūsų Tadas Nenuklausė,
Kad jis nieko nenuklausė.

Taip praeina dienos kelios,
Nebeiškenčia žmogelis,

Mąsto: Nėr kas bedaryti...
Reiks gal kiek pasiklausyti...

Kam vienam man skausmas šitas?
Lai pakenčia kiek ir kitas...

Pats to popieriaus paprašo,
Pažada ir pasirašo.

Kyla ūpas draugui vadui
Ir jis šitaip kalba Tadui:

– Partija tau teikia garbę
Eiti pareigą šią svarbią.

Tu, šį reikalą supratęs,
Tik klausyk ausis pastatęs!

Kas kad neprigirdi draugas, –
Juk tokių mažiau ir saugos.

Visai kurčias apsimeski
Ir spąstus tik priešui spęski!

Ką nugirsi, ką suosi,
Tuoju mum pranešimą duosi!

Grįžta Tadas į dirbtuvę,
Klausia jį draugai, kur buvęs.

Bet jis, kurčiu apsimetęs,
Žiūri tik akis pastatęs,

Tartum nieko nesupranta,
Ir tiktai obliuoja lentą.

Bet nužiūri vienas kitas,
Kad gerai jis apdaužytas.

Šnabždasi draugai dirbtuvės:
– Šitas buvo jau pakliuvęs!

Skamba lyg signalas duotas:
– Atsargiai! Tas užverbuotas!

Ir draugai mūs Tado saugos
Tartum pragariško raugo.

Bet kur tik draugai ką šneka,
Tadas tuoj artyn, ir seka.

Suka kalbą jie į šalį,
Nieko jis nugirst negali.

Gailis Tadas Nenuklausė,
Kad anksčiau nenusiklausė.

Ir štai vėlei šaukia Tada
Pas enkavedistų vadą.

Šaukia antrąkart ir trečią...
Ir kaskart į kailį krečia.

Veltui verkia Nenuklausė,
Kad jis atsidėjęs klausė,

Kad jis visur kišo ausį,
Tiktai nieko nenuklausė.

Pagaliau nusprendžia vadas:
Liaudies priešas šitas Tadas!

Priešas didelis, ne mažas, –
Šitaip dirbt juk sabotžas:

Jau pačiam net juodas kailis,
O išduoti kitą gailis.

Ir štai suima mūs Tada.
Tada štai į stotį veda.

Tadą, visiškai nekaltą,
Veža ten, kur baisiai šalta.

Taip pas mus jau sutvarkyta:
Turim būti vienas kitą.

Jeigu kito tik neskūsi,
Tai tu liaudies priešas būsi.

Jeigu kito tik neėsi,
Tai tu pats Vorkutoj dvėsi.

Toks jau prigimimas

Toks jau prigimimas rusų:
Gyrės, gyrės, kol užduso.

Tai žadėjo atsipūtęs
Kibt į darbą kaip pasiutęs,

Bet, nusnūdęs valandėlei,
Ėmė girtis jis ir vėlei.

Ne be reikalo jis girias,
Mat yra gerai patyręs,

Kad prieš bet kurį negandą
Puikiai gelbsti propaganda:

Šaltos žiemos – savo landą
Apsišildo popaganda.

Nuogas kūnas – dengtis bando
Skarmalais ir propaganda.

Sausos bulvės – užsikanda
Ir planais, ir propaganda.

Taip prieš bet kurį negandą
Puikiai gelbsti propaganda.

Tarybinis humanizmas

Pasiekė raudonarmiečiai
Pergalę didžiulę:
Apie dvidešimt lavonų
Štai ant gatvės guli.

Tai banditai, nes, pabūgę
Bado ir kankynės,
Jie nuo Sibiro ir rūsio
Slapstėsi ir gynės.

Bet vis tiek raudonarmiečiams
Juos nukaut pavyko
Ir miestelin parsivežti
Džiaugsmui bolševikų.

Didžią iškilmę šia proga
Švenčia gauja rusų
Ir keli jiems parsidavę
Palaižūnai mūsų.

Tartum musės jie apspinta
Kūnus užmuštųjų:
Reikia liet mat staliniečiams
Kerštą ant buržujų.

Juk ir partija taip moko –
Priešo negailėti!
Užtat reikia nors nukautus
Juos pamėsinėti.

Vienas plėšia nuo jų rūbus,
Antras kojom mina,
O tretysis, pats narsiausias,
Durtuvą mėgina.

Vienas akmeniu juos muša,
Antras plaukus rauna,
Trečias kur pikantiškesnę
Kūno dalį pjauna.

Tris dienas ši šventė tęsiasi,
O ketvirtą dieną
Girdi mūsų staliniečiai
Nekokią naujieną:

Laikraščiuose pasirodo
Liūdnas pranešimas,
Kad Amerikoje užmuštas
Kažkoks negras Džimas.

Apima čekistų gaują
Skausmas nematytas.
Skamba visame miestely:
Negras nužudytas!

Ir tuojau įnirtę rusai
Mitingą sušaukia
Ir prieš publiką nuplėšia
Niekšam jankiam kaukę.

Ir greit žada ten nunešti
Savo komunizmą
Ir įskiepyt jankių tautai
Tikrą humanizmą.

Perpetuum mobile

Eilininko Lokšuvos nebenaujas išradimas

Eilininkas Lokšuva
Buvo kritikų užrietas,
Tik sovietų Lietuvoj
Tapo jis garsus poetas.

Mat jisai pagavo tuoj
Tikrą dvasią mūsų laiko
Ir šiais posmais nuostabiais
Partijai širdin pataikė:

Žiaurūs ponai
Ir tironai
Mūsų liaudį
Engė smaugė,
Per akis jai kailį nėrė
Ir jos kraują lakė gėrė.

Bet nušvito
Laisvės rytas.
Nes atėjo
Geradėjai,
Naikint buožių ir buržujų,
Pjaut juos pjautuvu, mušt kūju.

Dabar tikrą rojų matom,
Viską griaudami, jį statom.
Soclenktynės! Soclenktynių!
Griaukime iš paskutinių!
Girkim Staliną, mūs vadą,
Ir laižykime jam padą!

Taip rimavo, taip rimuoja
Jis vis ta pačia gaida.

Jo poezijai motyvų
Nepritrūksta niekada,

Nes, vos baigęs, vėl nuo galo
Pradeda jis visada.
Taip be galo, taip be galo
Skamba ta pati gaida:

Girkim Staliną, mūs vadą,
Ir laižykime jam padą!
Soclenktynės! Soclenktynių!
Griaukime iš paskutinių!

Dar kiek pagiria kolchozus,
Priešus pasmerkia valdžios
Ir tą patį, ir tą patį
Pradeda vėl iš pradžios:

Žiaurūs ponai
Ir tironai Mūsų liaudį
Engė smaugė...

Niekad nepritrūksta temų
Eilininkas Lokšuva.
Stebis partija ir giria: –
Tai poetas! Tai galva!

Būtų dėl jo išradimo
Pagarsėjus Lietuva, –
Gaila, kad tą pat išrado
Jau seniai pirm jo Maskva.

Bet vis tiek tai Maskvai tiko,
Tai apsidžiaugė Maskva,
Kad jos receptą taip puikiai
Panaudojo Lokšuva.

Ir parėdymą griežčiausią
Davė Lietuvai Maskva
Tiktai taip eiles rašyti,
Kaip jas rašo Lokšuva.

Lokšuva, Lokšuva!
Tu neblogas rašeiva!
Iš tavęs jau Lietuva
Juokiasi, tačiau Maskva
Glosto letena sava,
Stebis išmone tava:
Tu neblogas rašeiva!
Lok šuva! Lok šuva!

Didžiojo Stalino pergalė

Buvo kartą du žmogėdros,
Laikė broliais juos tikrais.
Vienas gėrė kraują viedrais,
Antras gėrė kibirais.

Susipjovė susipykę.
Jaunis krito nuo žaizdų,
Bet vyresnis, vienas likęs,
Išgeria dabar už du.

Samsono pergalė

Lyg uola, pelėsiais apsitraukus,
Aš jų rūsiuos tūnojau ilgai.
Vortinkliai apraizgė mano plaukus,
Rūdimis apsinešė nagai.

Man sugrįžo vėl galia stipruolio,
Rodėsi, iš pertekliaus jėgų
Reiks tuos požemiuos ant skausmo guolio
Mirti vergu tarp menkų vergų.

Bet šiandieną šventė man atėjo,
Šventė mano amžinos garbės,
Nes šiandien per milžiną Judėjos
Didis Dievo kerštas prakalbės.

Štai, alsuodams aitrią dūmų srovę
Padėkos aukų ir smilkalų,
Aš čia aklas jų šventovėj stoviu
Prie šio šalto marmuro šulų.

Murma minios, tartum miškas švokštų,
Tyčiojas ir džiaugias jos piktai,
Kad parblokštas Izraelio bokštas,
Pražuvimas tautai išrinktai!

Ak, nejaučia padermė įbingus,
Koks likimas ją ištikis staiga,
Kai nubausti norus jos kerštingus
Pasikels ši milžino ranka,

Nes tuoj trenksiu mirtiną jai smūgį
Šiais pilioriais, bokštais ir skliautais...
Aš laimėsiu, gultis nepabūgęs
Tam pačiam kape su įveiktais!

Lai šie luistai akmeniniai ardos!
Lai sukniumba skliautas iškilus! – –
– – Ištarė jis savo Dievo vardą
Ir pakėlė marmuro šulus.

1948

Bronius Krivickas, *Raštai*, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras, Vilnius: 1999, p. 65, 261, 297, 301–303, 269–271, 285–287, 296, 394–399, 385, 366, 402–403, 369, 280.